

РЕШЕНИЕ

№ 177

гр. Свиленград, 21.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на осемнадесети септември през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20235620200434 по описа за 2023
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

С постъпилата Жалба от П. Т. К. с ЕГН ***** от град
*****, със съдебен адрес: град
Свиленград, ул. „Трети март” № 18, област Хасково, чрез адвокат С. М., се
оспорва Електронен фиш (ЕФ) серия К № 7690319 на ОДМВР - Хасково, с
който на жалбоподателя за извършено нарушение по чл. 21, ал. 1 от Закона за
движението по пътищата (ЗДвП) и на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 4
от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер 200 лв. С
Жалбата са релевираны оплаквания за незаконосъобразно издаване на ЕФ,
сочи се че били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.
Претендират се разноски.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят, не се явява и не се
представява. С Писмено становище процесуалният му представител –
адвокат С. М. иска от Съда да отмени ЕФ, тъй като описанието на

нарушението било непълно, налице било несъответствие между данните в ЕФ и Протокола за използване на радара и не се виждал регистрационният номер на автомобила. Претендират се разноси по делото на основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата (ЗА). Не е представен Списък на разноските.

В съдебната фаза се ангажира писмено доказателство.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) – ОДМВР - Хасково, редовно призовани, не изпращат представител.

В съдебната фаза се ангажират писмени доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени поотделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени доказателства, установи следното от фактическа страна:

Съгласно данните, съдържащи се в процесния ЕФ на 03.06.2023 година в 14.55 часа в град Свиленград, област Хасково, по улица „Асен Златаров” до дом № 12, с автоматизирано техническо средство или система (АТСС) (радар) № 656/14, представляващо мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR 1-M е регистрирано и заснето движещото се в посока към град Любимец, моторно превозно средство (МПС) – лек автомобил марка „Мерцедес”, модел Е 270 ЦДИ с държавен регистрационен номер *****, със скорост 72 км/ч, при разрешена такава 50 км/ч (въведена като общо ограничение), съответно превишена стойност на скоростта 22 км/ч. ЕФ е издаден на името на жалбоподателя в качеството му на собственик на превозното средство, видно от Справка за собствеността на автомобила към датата на деянието. ЕФ е изготвен по образец съгласно Заповед № 81213-172 от 29.02.2016 година на Министъра на вътрешните работи, ведно с образец към нея, представляващ Приложение № 1 към т. 1.1 от посочената Заповед. В обстоятелствената част на ЕФ съобразно отразените данни за установена скорост и превишението ѝ, респ. разрешената, приета и

съответно вписана е правна квалификация по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП за така констатирането нарушение, за което на основание чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 4, вр.ал. 1, т. 3 от ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 200 лв. (цитираното правно основание е посочено в ЕФ, приложен към преписката, а в ЕФ, приложен към Жалбата е посочено различно правно основание - чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 4 от ЗДвП), както и е посочено, че деянието е извършено при условията на повторност съгласно ЕФ № 6772670, влязъл в сила на 01.02.2023 година. Процесният фиш е връчен на лицето на дата 04.07.2023 година (, видно от Справката за нарушител, Справката относно статуса на ЕФ, данните съдържащи се в Придружителното писмо, с което е изпратена преписката в Съда и от отметката, направена в ЕФ, връчен на жалбоподателя и приложен към Жалбата) (възражения относно начина и формата на връчване на ЕФ не се противопоставят в настоящото съдебно производство), като съгласно чл. 189, ал. 5 от ЗДвП е даден 14-дневен срок да плати Глобата, или да предостави писмена Декларация с данни на лицето, извършило нарушението, респ. копие от Свидетелството му за управление на МПС. В указания срок, жалбоподателят не представя в ОДМВР - Хасково Декларация по чл. 188 от ЗДвП и не прави възражения в срока по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП (7 дни).

За работата и използването на конкретното АТСС TFR 1-М на процесната дата - 03.06.2023 година, в 14.55 часа, когато е установено нарушението на жалбоподателя, е изготвен Протокол с рег.№ 351р-13089/05.06.2023 година, съгласно изискванията на чл. 10, ал. 1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година за условията и реда за използване на АТСС за контрол на правилата за движение по пътищата (Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година), издадена от Министъра на вътрешните работи. Същият след като е изискан допълнително от страна на Съда е приложен по делото и приет като доказателство. От съдържанието на Протокола се установяват данни за датата на използването на АТСС – 03.06.2023 година и времето (13.45 часа до 16.45 часа), за ограничението на скоростта, въведено с пътен знак - 60 км/ч разрешена скорост и точното местонахождение на мястото за контрол, където е използвана системата – второкласен път № 88, при км. 1 + 500, на разклона за село Мезек, област Хасково, посока ГКПП „Капитан Петко войвода”, режима на измерване - стационарен, номера на служебния автомобил, където е поставено, така и броя на установените нарушения и

други сведения, съгласно реквизитите на образца. ЕФ е съставен на основание снимков материал за заснетото нарушение по ЗДвП, въз основа на направените записи от системата, общо налични са 5 броя снимки за конкретния клип, на четири от които е виден автомобила, а регистрационният му номер – на една от тях (в тази връзка наведено от адвокат М. възражение, касаещо обстоятелството, че не е установен регистрационният номер на процесния автомобил е неоснователно). От същите се установява, че е заснет автомобила в процес на приближаване към мобилната система за видеоконтрол, при измерена скорост на движение 75 км/ч, съответно наказуема установена скорост – 15 км/ч (преди приспадане на допустимата грешка 3 км/ч) и разрешена такава от 60 км.ч., като превишението е 12 км/ч. (след приспадане на допустимата грешка 3 км/ч).

От представения Протокол № 7-50-23/10.05.2023 година, издаден от Лаборатория за проверка на полицейска техника се установява, че на посочената дата е извършена периодична проверка на мобилна система за видеоконтрол TFR 1-M № 656/14, според който съответства на одобрения тип.

В публичния Регистър на Български институт по метрология (БИМ), който е общодостъпен на интернет - страницата на посочения институт, след извършена служебно от Съда справка, се установява, че мобилната система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение TFR 1-M е одобрен тип, вписан под № 4835 в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, със срок на валидност до 24.02.2020 година. Издаденото за одобряването му Удостоверение (, приложено в кориците на делото) е от датата 24.02.2010 година и е валидно до 24.02.2020 година.

След получаването на ЕФ жалбоподателят не се възползва от правото си на възражения по него по чл. 189, ал. 6 от ЗДвП, а го обжалва в срока по чл. 189, ал. 8 от ЗДвП пред съответния местно компетентен Съд – Районен съд – Свиленград.

В кориците на делото е приложена и Справка за нарушител, видно от която жалбоподателят има наложени множество административни наказания „Глоба” с влезли в сила ЕФ и Наказателни постановления (НП) за нарушения на ЗДвП и на Кодекса за застраховането. От същата Справка става ясно, че ЕФ № 6772670 е връчен на 17.01.2023 година е и влязъл в сила (в този смисъл е и Справката относно статуса на посочения ЕФ). От представеното копие на

ЕФ № 6772670 става ясно, че е влязъл в сила на 01.02.2023 година.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст, вр.чл. 189, ал. 8 от ЗДвП видно от датата на депозираното ѝ в Регистратурата на Районен съд – Свиленград, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издаден атакувания ЕФ) – процесуален представител с Пълномощно, приложено по делото, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяното нарушение) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски Районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на ЕФ – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи, че разпоредбата на чл. 79б, ал. 2 от ЗАНН е неприложима в случая, тъй като има изрична разпоредба в тази връзка - чл. 189, ал. 9 от ЗДвП, т.е. настоящият Съдебен състав намира, че нормата на чл. 79б от ЗАНН не е приложима по отношение на ЕФ, издаден по реда на ЗДвП, поради което и евентуалното заплащане на намаления размер на Глобата по същия няма за последица влизането му в сила, респ. недопустимост на Жалбата против ЕФ.

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът излага следващите правни съображения, част от които са идентични с тези посочени от процесуалния представител на жалбоподателя в Писменото му становище:

1. По делото е налице неяснота по отношение на един от основните реквизити на ЕФ, а именно: мястото на нарушението - от една страна е посочено, че нарушението е в град Свиленград на улица „Асен Златаров” (в ЕФ, в разпечатката към клипа и в Придружителното писмо), а от друга – на второкласен път № 88, при км. 1 + 500, на разклона за село Мезек, област

Хасково (в Протокола за използване на АТСС), т.е. издаденият ЕФ не отговаря на изискванията на чл. 189, ал. 4, изречение второ от ЗДвП, което представлява съществено процесуално нарушение, водещо до грубо нарушаване правото на защита на наказаното лице. Същото е лишено от възможността да разбере в извършването на какво нарушение е обвинено, при какви приети за установени факти, за да организира адекватно защитата си срещу повдигнатото обвинение. Посоченото нарушение се явява самостоятелно основание за отмяна на издадения ЕФ, тъй като не позволява и контролиращата Съдебна инстанция да установи по несъмнен и категоричен начин волята на АНО за какво точно административно нарушение е ангажирана административнонаказателната отговорност на наказаното лице.

Нарушението следва да е ясно и точно индивидуализирано в ЕФ, тъй както последният представлява юрисдикционен акт, като за наказания и за Съда следва да бъде ясно къде точно е извършено нарушението.

Посоченото нарушение се явява самостоятелно основание за отмяна на издадения ЕФ, тъй като не позволява и контролиращата Съдебна инстанция да установи по несъмнен и категоричен начин волята на АНО за какво точно административно нарушение е ангажирана административнонаказателната отговорност на наказаното лице.

В административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае до описание на нарушението, явяващо се задължителен съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизит на същия акт. Извеждането на описанието на нарушението от други налични по Административнонаказателната преписка (АПН) документи е недопустимо, като в противен случай би се стигнало до хипотеза, в която по тълкувателен път да се извличат изводите на АНО.

Следва да се отбележи, че ЕФ не се ползва с доказателствена стойност относно възприетите в него фактически положения. Обратното освен, че не е предвидено изрично в закона, би противоречало на основните принципи за равенство на страните в процеса и на разпределение на доказателствената тежест, отчитайки факта, че ЕФ всъщност се явява и предметът на обжалване, чиято законосъобразност и доказаност са в обхвата на преценката на Съда по същество – аргумент от чл. 189, ал. 10 и ал. 11 от ЗДвП. С оглед на това

принципно положение, следва и друго такова, а именно: че в тежест на издателя на ЕФ е да бъдат установени по недвусмислен начин всички белези и признаци от обективна и субективна страна на нарушението, чрез предвидените доказателствени средства.

Посоченото налага изводът, че ЕФ следва да бъде отменен само на това самостоятелно основание.

2. Както вече бе посочено, в ЕФ, приложен към АНП е посочено следното правно основание: чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 4, вр.ал. 1, т. 3 от ЗДвП, а в ЕФ, приложен към Жалбата е посочено: чл. 189, ал. 4, вр.чл. 182, ал. 4 от ЗДвП. Т.е. налице е корекция на правното основание в екземпляра от ЕФ, приложен към преписката, което е основание, водещо до незаконосъобразност на процедурата по издаване на санкционния акт, респ. до съществено нарушаване правото на защита на наказаното лице.

Т.е. с връчването на ЕФ на соченото като нарушител лице се повдига обвинение за конкретно извършено нарушение с индивидуализиращите го белези – деяние, дата и място на извършване, правна квалификация, правно основание за налагане на санкцията. От този момент за лицето възниква възможност да се защитава срещу вмененото му нарушение при посочените фактическа обстановка, правна квалификация и санкционна норма. В този смисъл е недопустимо в ЕФ, приложен към АНП да фигурира друга, различна санкционна норма спрямо посочената в екземпляра от ЕФ, връчен на лицето. При това положение е накърнено правото на защита на наказаното лице, който има право да узнае въз основа на коя точно норма е санкционирано. С други думи при наличие на противоречие относно санкционната норма, посочена в ЕФ, приложен към АНП и тази, посочена в ЕФ, връчен на лицето, е налице съществено засягане на правата на жалбоподателя и в частност на правото му на защита, като единственият възможен вариант е отмяна на обжалвания акт и на това самостоятелно основание.

3. За пълнота на настоящото изложение и с оглед изложеното в т. 2, Съдът намира за уместно да посочи следното: в случая следва да се приеме, че обжалваният ЕФ е този екземпляр, който е връчен на жалбоподателя, в който при посочване като санкционна норма чл. 182, ал. 4 от ЗДвП не е посочена привръзката със съответната алинея и точка на чл. 182 от ЗДвП. При така посочена санкционна норма в ЕФ се създава неяснота

относно законовите разпоредби, на базата на които се твърди, че се налага наказание на жалбоподателя. В случая с оглед начина, по който са изписани санкционните правни разпоредби в ЕФ не може да се приеме, че са ясни и точни, а последното безспорно рефлектира върху правото на защита на наказаното лице. Некоректното посочване на санкционните законови разпоредби, представлява съществено нарушение, което опорочава административнонаказателната процедура и има за последица отмяна на финализиращия същата ЕФ.

4. Производството е от административнонаказателен характер, при което е необходимо да се установи дали е деяние, което представлява административно нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН, същото извършено ли е от посоченото в ЕФ лице и извършено ли е виновно - предпоставките са абсолютни, като тежестта на доказване лежи върху АНО. Следва да се има предвид, че отразеното в ЕФ не се счита за доказано, т.е. за безспорно установено. Това е така, тъй като по силата на чл. 84 от ЗАНН в административнонаказателното производство са приложими правилата на НПК, а съгласно чл. 16 от НПК обвиняемият (в административнонаказателното производство това е лицето, посочено като нарушител) се счита за невинен до доказване на противното. Това означава, че е в тежест на АНО (по аргумент на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 103, ал. 1 от НПК), тъй като именно той е субектът на административнонаказателното обвинение, да докаже по безспорен начин пред Съда с всички допустими доказателства, че от обективна страна има административно нарушение и че от субективна страна е извършено виновно от лицето, посочено като нарушител. Настоящата Съдебна инстанция е такава по същество и задължението на Съда е служебно да следи за законосъобразността на обжалвания ЕФ.

При анализа на събраните доказателства, Съдът констатира, че при издаването на обжалвания процесен ЕФ серия К № 7690319 са допуснати и други съществени процесуални нарушения. Те се изразяват в това че в атакувания ЕФ като разрешена скорост е посочено 50 км/ч и съответно превишена скорост 22 км/ч. Докато в снимковия материал е посочено, че разрешената скорост е 60 км/ч и съответно превишената скорост е 12 км/ч. Т.е. отразената в ЕФ фактическа обстановка не се подкрепя от писмените доказателства по делото и по-точно от снимковия материал. Съдът, както и

санкционираното лице, са поставени пред невъзможността да разберат за какъв размер на ограничението на скоростта става дума, респ. за какво превишение на скоростта иде реч, от което зависи и размерът на санкцията.

Иначе казано, настоящият Съдебен състав намира, че не е доказано извършването на нарушението от страна на П. Т. К.. Налице е противоречие в данните по делото по отношение разрешената и превишената скорости. Съдът съобразява принципа, че обвинението за извършване на административно нарушение не може да почива на предположения. Преценявайки представените по делото доказателства, настоящият Съдебен състав по свое вътрешно убеждение, намира че те не водят до изводи, които са единствено възможни, изключващи всички останали.

Предвид изложеното дотук, Съдебният състав намира, че вмененото на П. Т. К. нарушение не е доказано по безспорен и несъмнен начин в съответствие с изискването на чл. 303, ал. 2 от НПК. Липсата на безспорни доказателства води до несъставомерност на деянието, а оттам и до единствено логичния извод за незаконосъобразност на обжалвания ЕФ, обуславящ отмяната му.

Имайки предвид основния принцип, залегнал в ЗАНН, че тежестта на доказване на нарушението се възлага на наказващия орган, в настоящия случай Съдът приема, че с издаването на ЕФ АНО е нарушил разпоредбата на чл. 53, ал. 1 от ЗАНН като е наложил санкция на К. без да е установил по безспорен начин извършеното нарушение.

Ето защо, обжалваният ЕФ следва да бъде отменен поради недоказаност на обвинението и на това самостоятелно основание (извън посочените по-горе в настоящото изложение).

5. В разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП е въведена забрана на водача на пътно превозно средство при избиране скоростта на движение да не превишава определените в нормата стойности, а в ал. 2 е предвидено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак.

В представения по делото Протокол за използване на АТСС е посочено, че ограничението от 60 км/ч е въведено с пътен знак, докато в ЕФ е посочено, че разрешената скорост е 50 км/ч – въведена като общо ограничение на скоростта. Следователно по делото са посочени два взаимно

изключващи се факта - въведено с пътен знак ограничение на скоростта и общо ограничение на скоростта. Изложеното относно начина на въвеждане на ограничението води до различна правна квалификация на нарушението - по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и по чл. 21, ал. 2, вр.ал. 1 от ЗДвП, които са два самостоятелни състава на различни нарушения и съответно съдържат различни съставомерни признаци на деянието, респ. са различни основанията за ангажиране отговорността на нарушителя. Ето защо предвид обстоятелството, че в Протокола е посочено, че ограничението е въведено с пътен знак, то няма как да се приеме, че нарушението е именно визираното в процесния ЕФ по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Различна е и посочената скорост.

Т.е. налице е противоречие в данните относно инкриминираното нарушение, обективирани в Протокола за използване на АТСС и в ЕФ, което поставя в невъзможност Съда да прецени дали посочената като нарушена правна норма в ЕФ е правилна или не, респ. дали наложената санкция е правилна или не с оглед превишението на скоростта. Това води до невъзможност, както жалбоподателят, така и Съдът да разбере как е поставено ограничението на тази скорост - дали това е общото ограничение или е с пътен знак, респ. какво е точно ограничението. Тези противоречия в данните, обективирани в посочените Протокол и ЕФ представляват съществени процесуални нарушения, тъй като водят до нарушаване правото на защита на санкционираното лице. Посочените очевидни разминавания съставляват процесуални нарушения от категорията на съществените, доколкото пречат възможността нарушителят да узнае в какво точно е обвинен от фактическа и правна страна, за да организира своевременна и адекватна защита, и е достатъчно основание за отмяна на ЕФ.

Както вече бе посочено в административнонаказателното производство не е познат института на фактическа, техническа, явна или очевидна грешка и е напълно недопустимо съществуването на такава, когато се касае до описание на нарушението, явяващо се задължителен съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП реквизит на същия акт.

Предвид изложеното настоящият Съдебен състав следва да отмени обжалвания ЕФ като незаконосъобразен.

По разноските:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в съдебните

производства пред Районния съд страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато Съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, се възстановяват от Бюджета на органа, издал отменения акт или отказ.

Съгласно разпоредбата на чл. 38 от ЗА, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на лица, които имат право на издръжка; материално затруднени лица и роднини, близки или на друг юрист. Съгласно ал. 2 на чл. 38 от ЗА, в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в Наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

В производство пред настоящия Съд от процесуалния представител на жалбоподателя своевременно е заявена претенция за заплащане на разноски – възнаграждение за един адвокат, който е представлявал жалбоподателя по делото. В представения пред този Съд и съдържащ се по делото Договор за правна защита и съдействие, сключен между П. Т. К. и адвокат С. М., изрично е посочено, че договорените правна защита и съдействие адвокатът извършва на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, т.е. като безплатна за доверителя.

Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл. 38, ал. 1 от ЗА, е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 от ЗА, адвокатът, оказал на страната безплатна правна помощ, има право на адвокатско възнаграждение, в размер, определен от Съда, което възнаграждение се присъжда на адвоката. За да упражни последният това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната Договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл. 38, ал. 1 от ЗА, като наличието на конкретното основание от нормата не се нуждае от доказване.

В конкретния случай производството пред настоящия Съд е иницирано

по Жалба на санкционираното лице П. Т. К., който е бил представляван по делото от надлежно упълномощения адвокат С. М., а оспореният от него ЕФ е отменен от Съда. При тези обстоятелства безспорно е възникнало регламентираното от нормата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН право – при отмяна на обжалвания акт, възнаграждението за един адвокат, ако подателят на Жалбата е имал такъв, да се възстанови от бюджета на органа, издал отменения акт.

Предпоставките на закона за осъждане на ответника да заплати на жалбоподателя адвокатско възнаграждение са налице, поради което следва да се уважи искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказаната от него безплатна правна помощ.

На основание чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 3 от ЗА и чл. 7, ал. 2, т. 1, вр.чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения, Съдът определя размера на адвокатското възнаграждение на 400 лв. за въззивната инстанция.

Процесуалният представител не може да иска изменение на Решението в частта за присъдените му разноски, тъй като не бе представен Списък на разноските.

Независимо от изложеното в случай че не се приеме горния извод, то Съдът излага следните съображения:

Обжалваният ЕФ би бил законосъобразен от формална, процесуалноправна страна.

Съдът би приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура.

Административнонаказателната отговорност на жалбоподателя би била правилно ангажирана за нарушение на чл. 182, ал. 4, вр.чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, установено с АТСС № 656 (радар) на основание издаден против него ЕФ. Последният според легалното си определение, съдържащо се в разпоредбата на § 6, т. 63 от ДР на ЗДвП представлява електронно изявление записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от АТСС (в същия смисъл е и определението, съдържащо се в § 1,

т. 1 от ДР на ЗАНН). Съдът би приел, че ЕФ съдържа минимално изискуемото съдържание. При наличие в ЕФ на посочените в цитираната разпоредба обективни признаци, Съдът би приел, че се покриват основните съществени елементи от административнонаказателния състав на чл. 182, ал. 4, вр.чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, твърдян в ЕФ за осъществен и вменен в отговорност на жалбоподателя.

Що се отнася до правосубектността и персонификацията на органа, издал процесния ЕФ, законодателното изискване се свежда до посочване териториалната структура на МВР, на чиято територия е извършено нарушението, което е достатъчно касателно авторството. И тук отново, изключението следва по силата специалната норма на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, установяваща отклонение от общите правила на ЗАНН. Обсъжданият задължителен реквизит, Съдът би приел че е налице, видно от съдържанието на ЕФ, в който фигурира вписана териториалната единица - ОДМВР – Хасково, в структурата на Министерството на вътрешните работи (МВР). ОДМВР представлява основна структура на МВР по силата на нормата на чл. 37, ал. 1, т. 2 от Закона за МВР. Посочването на дата на издаване на ЕФ не е след задължителните реквизити на ЕФ.

Относно спазването на срока по чл. 34 от ЗАНН - ЕФ е своеобразен властнически акт с установителни и санкционни функции. Той се приравнява едновременно към Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и НП, но само по отношение на правното му действие (съгласно чл. 189, ал. 11 от ЗДвП, както вече бе посочено), не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване. От това следва, че изискванията за форма, съдържание, реквизити и процедури (включително срокове) за издаване на АУАН и НП, сравнително подробно регламентирани в ЗАНН, са неприложими по отношение на ЕФ. Предвид изложеното, и в светлината на Тълкувателно решение № 1/2014 година по т.д.№ 1/2013 година на ВАС, настоящият Съдебен състав би намерил, че разпоредбите на чл. 34 от ЗАНН не намират приложение и не следва да се прилагат по аналогия при липса на изрична разпоредба (в този смисъл са и Решение № 185 от 26.03.2019 година на Административен съд – Хасково по КАНД № 902/2018 година, докладчик Съдията Василка Желева, Решение от 29.12.2020 година на Административен съд – Хасково по КАНД № 965/2020 година, докладчик Съдията Антоанета Митрушева). Дори и да се приеме обратното, релевантно в случая би било, че

към датата на връчване на ЕФ не е бил изтекъл, респ. несъмнено е спазен общия давностен срок - една година от извършване на нарушението, според неговия вид (с основание по ЗДвП извън изключенията с предвидена по-дълга давност).

Мобилното средство за контрол е одобрен тип, съгласно правилата на Закона за измерванията (ЗИ), притежава надлежното Удостоверение № 4835, издадено от БИМ и регистрирано във водения Регистър, констатация от служебната проверка на Съда в същия - общодостъпен на интернет - страницата на органа и видно от наличното по делото Удостоверение. Същото Съдът би приел, че е в съответствие с метрологичните изисквания, технически изправно и преминало последваща проверка, както би се установило от приетите доказателства от АНП. Съгласно чл. 30, ал. 5 от ЗИ, когато срокът на валидност на одобрения тип е изтекъл, намиращите се в употреба средства за измерване, които отговарят на одобрения тип (както би било в настоящия случай), се считат от одобрен тип. Извършена е последваща проверка на процесната АТСС в съответствие с чл. 43 от ЗИ. Фактът на извършване на последваща проверка на посочената в ЕФ АТСС в Лаборатория на МВР не би било основание за приемане на Протокола за извършена последваща проверка № 7-50-23 от 10.05.2023 година за негодно доказателство (в този смисъл е Решение от 01.03.2021 година по КАНД № 1131/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Пенка Костова). Т.е. контролните органи са изпълнили изискванията на чл. 4 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година. В обжалвания ЕФ се съдържа наименованието на АТСС, използвано за измерване на скоростта, както и номерът му. В този смисъл не би имало нарушение на нормата на чл. 6, ал. 1 от цитираната Наредба. Действително в кориците на делото липсват данни по чл. 6, ал. 2 от посочената Наредба за анализ относно избора на място за контрол с АТСС, но в случая това би било ирелевантно, тъй като мястото за контрол с АТСС е определено от контролния орган и дори да не отговаря на критериите, посочени в ал. 2 на чл. 6 това не би представлявало нарушение на цитираната Наредба, тъй като по безспорен и категоричен начин би било установено нарушението.

Съдът би приел, че ЕФ отговаря на образца, изготвен от Министъра на вътрешните работи.

От приложените по делото доказателства се установява, че след съобщаването на ЕФ на жалбоподателя, той не е посочил друго лице, като извършител на нарушението, при съблюдаване на изискванията на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, което изключва предвидената в цитираната разпоредба възможност за анулиране на Фиша.

Предвид изложеното биха липсвали предпоставки за отмяна на процесуално основание, поради недостатък във формата на акта или допуснато друго процесуално нарушение от категорията на съществените такива, рефлектиращо върху правото на защита на санкционираното лице.

От обективна страна, Съдът би приел, че са установени елементите от фактическия състав на инкриминираното нарушение. Тези доказателства, обсъдени в съвкупност Съдът би приел, че доказват обективните признаци на процесното нарушение и биха били основание за санкцията на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП.

Както вече бе посочено ЕФ не се ползва с доказателствена сила за твърденията, отправени в него, а същите сами по себе си подлежат на установяване с предвидените в закона доказателствени средства. В конкретната хипотеза, освен, че са налице твърдения за проявлението на квалифициращия признак „повторност” на установеното с АТСС нарушение за скорост, те следва да бъдат доказани по необходимия начин, чрез съответни писмени доказателства за наличие на влязъл в сила акт, с който жалбоподателят е санкциониран за нарушение от същия вид. В случая, е представено копие от ЕФ К № 6772670, надлежно заверено с дата на влизане в сила, прието като писмено доказателство, с отбелязване в него на датата на влизане в сила – 01.02.2023 година, ведно със Справка за нарушител/водач от региона, издадена по отношение на жалбоподателя и Справка относно статуса на ЕФ, с отбелязване, че цитираният ЕФ е издаден на 15.12.2022 година, връчен е на 17.01.2023 година и е влязъл в сила, както и че вземането за наложената Глоба е платено. Т.е. Съдът би приел, че се потвърждава наличието на деяние по чл. 21 от ЗДвП, санкционирано с ЕФ, влязъл в сила, поради което би могло обосновано да се прецени, че процесното нарушение за скорост е в рамките на едногодишния срок, обосноваващ квалифициращия признак „повторност”. В този ред на мисли Съдът би приел за неоснователни наведените от адвокат М. в Писменото му становище възражения, касаещи

непълнота на описанието на нарушението относно пътната регулация, тъй като данни са нея се получават от посочената правна квалификация – чл. 21, ал. 1 от ЗДВП.

За пълнота на настоящото изложение следва да се посочи (с оглед наведените от адвокат М. възражения в Писменото му становище), че не е налице несъответствие между данните, съдържащи се в ЕФ и в Протокола за използване на АТСС по отношение на часа на нарушението, тъй като допълнително е изискан и представен правилния Протокол, тъй като приложения в АНП е ирилевантен.

От събраните по делото доказателства, Съдът би направил извод, че са спазени изискванията на ЗДВП и на посочената Наредба при използването на АТСС за контрол на скоростта - мобилна камера за контрол на скоростта TFR 1-М № 656.

С разпоредбата на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година е въведено изискването при работа с временно разположени на участък от пътя АТСС за контрол на скоростта, Протоколът по ал. 1 на същата норма да се съпровожда със снимка на разположението на уреда. В Протокола за използване на АТСС е наличен подпис на проверилия го Началник на структурното звено. Представена е и снимка на разположението на уреда на патрулния полицейски автомобил, с който се извършва заснемането.

Следва да се отбележи, че доколкото работният процес на АТСС, в конкретика мобилното такова, не изисква непосредствена манипулация от страна на контролен орган през времетраенето на неговата работа, а само включване и изключване, физическото присъствие на контролния орган на мястото на контрол не оказва влияние върху работата на техническото средство за контрол, намиращо се в автоматичен режим, а оттам - на достоверността на отчитанията му.

При този вариант на разсъждение Съдът би приел, че правилно е пристъпено към издаване на процесния ЕФ в съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 4, изречение първо от ЗДВП. ЕФ за санкциониране на допуснато нарушение на ЗДВП може да бъде издаден, когато нарушението бъде установено и заснето с мобилно АТСС, при условие, че са изпълнени изискванията на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година, какъвто би бил и

настоящият случай.

Налице би бил и субективният елемент от състава на нарушението – извършено виновно, при пряк умисъл, Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си.

В конкретния случай Съдът би приел, че скоростта е превишена с 22 км/ч, поради което за нарушението, което Съдът би приел, че е повторно, би била приложима санкцията по ал. 4 от разпоредба на чл. 182, вр.ал. 1, т. 3 от ЗДвП. Чл. 182, ал. 4 от ЗДвП предвижда за превишаване на разрешената максимална скорост във фиксирано допустим размер, извършено при условията на повторност, точно фиксирано по размер наказание – Глоба в двоен размер, изключващо възможността за преценка на обстоятелствата по чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, респ. изключващо възможността за намаляне на наложената административна санкция.

Така наложеното с обжалвания ЕФ наказание Съдът би намерил за правилно с оглед постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

Процесното административно нарушение не би разкрило пред настоящия Съдебен състав характеристиките на маловажен случай. Касае се за формално нарушение - на просто извършване. Като релевантен аргумент би се отчел и би се ценил характерът на обществените отношения, засегнати от конкретната простъпка - административнонаказателна, с оглед сферата на отношенията, ползващи се със засилена защита, който и пряко е свързан с охраняването на публичните интереси, тъй като се касае за правила за движение по пътищата. В този смисъл не биха били налице основания за приложение на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, за отпадане на наказуемостта, като незаконосъобразно санкционираща маловажен случай на нарушение. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

При този вариант на разсъждение Съдът би изградил изводите си на базата на писмените доказателства. С правна преценка за достоверност, Съдът би кредитирал писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха по тяхното съдържание от която и да е от страните в процеса, като би ценил същите при формиране на

фактическите и правните си изводи. Същите биха се ценили изцяло по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство. По своя доказателствен ефект и стойност, така обсъдените и оценени с кредит на доверие писмени доказателства биха били пряко относими към изпълнителното деяние на процесното нарушение и неговото авторство, времето и мястото на осъществяването му, като биха потвърдили фактическото му извършване от жалбоподателя, с оглед установения факт на управление на МПС със скорост над разрешената при условията на повторност.

По разноските:

При този вариант на разсъждение в полза на процесуалния представител на жалбоподателя не биха се дължали разноски.

Водим от изложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1, вр.ал. 3, т. 1 и т. 2 и чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 8 от ЗДвП, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ ЕФ серия К № 7690319 на ОДМВР - Хасково, с който на П. Т. К. с ЕГН ***** от град С***** е наложено административно наказание „Глоба” в размер 200 лв.

На основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, вр.чл. 38, ал. 2, вр.ал. 1, т. 3 от ЗА, ОСЪЖДА ОДМВР – Хасково с адрес: град Хасково, бул.„България” № 85, ДА ЗАПЛАТИ на адвокат С. П. М. от Адвокатска колегия - Хасково, сумата от 400 лв. (четиристотин лева), представляваща адвокатско възнаграждение за осъществена по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗА адвокатска защита и съдействие на П. Т. К. по АНД № 434 по описа на Свиленградския Районен съд за 2023 година.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок, който тече от получаване на Съобщението за постановяването му, с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____